

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΕΛΙΞ ΒΙΛΕΛΜ

ΝΙΚΟΝΤΕΜΟ ΚΑΙ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Ήμωνα τότε στο Παλέριο της Σικελίας. Και μου άρεσε πολύ να συναστροφέωμαι με ένα γρησάο κίωρο, πρόθυμο να μου έξηγη πάντοτε τα έθιμα και τις συνήθειες του τόπου. Μιά μέρα που καθόμαστανε μαζί σ' ένα έξοχο χαρνεδέμα και συνομιλούσαμε ήσυχα-ήσυχα, πίνοντας τη λεμονάδα μας, είδα μία νεαρή χωρική που περνούσε από το δρόμο. Ήταν μελαχροινή, ώριμοτάτη. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση και την παρακολούθησα με τό βλέμμα μου, ώσπου χάθηκε στη στροφή του δρόμου. 'Ο συνομιλητής μου, ο σενορ Γιάζολο, το άντεληφθηκε και τότε ξαναγύρισα να τον ίδιο, μωρμυρίσει:

- 'Η Άνναμπέλλα...
- Ποιά Άνναμπέλλα; Έκανα εγώ.
- Αιτή που πέρασε τώρα. 'Η περιφήμη Άνναμπέλλα. Δαμιονομένη κοπέλλα...
- Γιατί; Είπα.
- Χι... Έχασε ο σενορ Γιάζολο, Γιατί ρωτάς; Γιατί την ώμορφα της μπορεί να την ίδια κανείς, μιά ποτέ δεν θά μπορούση να συνλάβη τον παλιό της καρδιάς της, το χρώμα του αισθηματός της, του πάθους της. Έχει την ιστορία του αυτό το χωριτά. Άκούστε...

'Η θάλασσα άπλωνότανε πέρα ολογάλανη. 'Ο σάκι, κάτω από την οποία καθόμαστανε, ήταν διάφανη, μιά δροσερή. 'Ο σενορ Γιάζολο άρχισε να διηγείται:

— Σ' ένα φτωχικό χωριονάκι του βορνού, χωμένο από τον άλλο κόσμο, ήταν το σπίτι όπου γεννήθηκε η Άνναμπέλλα. Οι άνθρωποι εκεί είνε ελεύθεροι σαν τα πουλιά. Είνε άξεστοι, άγροικοι, μιά γι' αυτό και η φρονή της καρδιάς τους είνε πιο βίαιη, πιο άγρια. Σικελία με τα όλα της...

'Όταν άρχισε η ιστορία της, δεν ήταν παραπάνω από έντεκα χρονών. Μιά αυτό δεν είχε έμποιάσει καθόλου την καρδιά της να ώμορφαί σωλάς. Τό Νικοντέμο δεν τον είχε ίδη βέβαια τότε για πρώτη φορά. Μιά έτσι συμβαίνει πάντοτε στα χωριά. Ένα κάτι, ένα τίποτε και τα μάτια φλογίζονται. Αυτό έγινε με την Άνναμπέλλα και το Νικοντέμο. Κάποτε, που έκεινη είχε κοινασθή, ο Νικοντέμο της κοιβάλλησε τη στήμνια της από τη βρούα ως το χωριό. Κι' έπειτα τα πράγματα προχώρησαν άβιαστα.

Μιά ένα βραδάκι έφτασε στο χωριό ένα αυτοκίνητο και το αυτοκίνητο αυτό σταμάτησε εμπρός στο πατρικό σπίτι της Άνναμπέλλας. 'Α αυτοκίνητο στα άπεμακρωμένα έκεινα βουνά δεν είνε κάτι τό συνηθισμένο. Έτσι και η τιμή δεν ήταν μικρή για τό σπίτι της Άνναμπέλλας και για την ίδια επίσης, τό ότι σ' αυτούς πήγε να μείνη ο ξένος εκείνος με τό αυτοκίνητό του, ο σενορ Άλμπάνο.

Γιά να ποιμε την αλήθεια, ο σενορ Άλμπάνο ήταν ένας έμπορος, που είχε θυή στα χωριά για να άγοράσει τα προϊόντα των χωρικών. Μιά αυτό ήταν ένας λόγος παραπάνω για να ξεσηκωθεί στο πόδι όλος ο κόσμος. 'Όστόσο, ο σενορ Άλμπάνο ήταν πολύ νέος ακόμα, μόλις είκοσι δύο χρονών, και είχε επάνω του όλη τη χάρι του πρωτευουσιά-

νου. Έλεπε τό ποτό που του πρόσφερε η ίδια η Άνναμπέλλα με τό χέρι της, την κούταζε με χαμόγελο και της μίλησε μιά-δυό φορές. Την πρώτη φορά τη ρώτησε να του πη τό όνομά της και τη δεύτερη την ήλιαία της. Χαριτομένο όνομα, χαριτομένη ήλιαία! 'Ο ξένος ήξερε να κολακεύη με πολλή τέχνη τα κορίτσια...

Μιά και η Άνναμπέλλα αισθάνθηκε ζοηρό ενδιαφέρον για τον σενορ Άλμπάνο. Και δεν πρόσχε πια καθόλου τό Νικοντέμο, ο άποιος στεκότανε απέξω μαζί με τους άλλους περιέργους, χλωμός λιγάκι και πεταγμένος κάτω, καθώς φαίνεται. Η Άνναμπέλλα δεν κομηθήκε καθόλου εκείνο τό βράδυ. Τό αυτοκίνητο, τό δαχτυλίδι που ο έπίσημος ξένος φορούσε στο δάχτυλό του και που της είχε κάνει μεγάλη εντύπωση, τό χαμόγέλό του, τα λόγια που της είχε ειπή, όλα αυτά της προξενούσαν μιά άλλόκοτη και γλυκερά συγχρόνος ταραχή. Ήταν ένας άλλος κόσμος, ένας κόσμος γεμάτος φως και λαμπριότητα, που ξαναγύτανε έξωφρα μπροστά της...

Την άλλη μέρα, την ώρα που ο ξένος έτρωγε τό πρωινό του, είνε να παραγγείλουν στο σωφέρ του να είνε έτοιμος στις έννεά ή δώρα. 'Ο πατέρας της Άνναμπέλλας έτρεξε άμέσως να έκτελήση την έπιθυμία του, μιά η κοπέλλα έννοιωσε έξωφρα μιά μαζουρά στο στήθος της... και είνε γιατί ο σενορ Άλμπάνο κατάλαβε την ταραχή της, είνε γιατί ήθελε να κίνηη κίτωπο χωριστά, τη ρώτησε αν θάβηλε, μιά που της δίνετα η ετζαφά, να κίνηη μιά βόλτα με τό αυτοκίνητο. 'Όπως κι' αν είνε, σε μιά ώρα τό πόνθ θά την ξαναφέρνε πίσω στο σπίτι της. 'Η Άνναμπέλλα έννε κατακόκκινη. 'Ο πατέρας της, για να μη φανή δυσάρεστος στον ξένο δέχτηκε και έπειτα από λίγη ώρα το αυτοκίνητο διέσχισε τό χωριό με την Άνναμπέλλα επάνω. Οι άνθρωποι γελοούσαν που την έβλεπαν έτσι κορδομένη στο αυτοκίνητο και της πετούσαν που και που κοροϊδίες. Μιά έκεινη δεν τους πρόσχε αυτούς. Αυπότενα μονάχα που δεν έβλεπε ποιθενά τό Νικοντέμο, έτσι, για να περάση άκριβός άπ' αυτόν εμπρός επάνω στο πολυτελέστατο αυτό πρωτευουσιάνο άμάξι...

Τό αυτοκίνητο πετούσε στο δρόμο και η Άνναμπέλλα νόμιζε πως βρισκότανε έξωφρα σε άλλους, μαγικούς κόσμους, έτσι όποιος σηκνότανε και ξαναεπείρε επάνω στα μάλακά προσέκαρα και ο άέρας της άνεμψε τα μάλλιά και της έδερνε τό πρόσωπο. Έξωφρα όμως το αυτοκίνητο αναπήδησε άπότομα. Ένας μεγάλος κρότος ακούστηκε. 'Η Άνναμπέλλα δεν τον είδε, μιά τον κατάλαβε τον κίνδυνο. Έγινε κατάζλομη, σαν πεθαμένη. Τό αυτοκίνητο είχε σκοντάψει επάνω σ' έναν κορμό δέντρο, που ήταν ξεπλωμένος καταμέσος στο δρόμο. Πώς βρέθηκε εκεί; Μυστήριο! Μιά την ίδια στιγμή, πρην η Άνναμπέλλα προστάθη να σηκωθεί τί έγινε, κάποιος πήδησε έξωφρα άνάμεσα της και άνάμεσα στο σενορ Άλμπάνο, την άρπαξε με τό γαρό του μπράτσα και άρχισε να τρέχη...

'Ο Νικοντέμο την έσφιγγε κοντά του και την χάιδευε...

'Όταν η κοπέλλα συνήλθε, ο Νικοντέμο ήταν πλάι της και την έσφιγγε κοντά του και τη χάιδευε!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στην ιστορία της Γαλλίας, κατά τον 17ο αιώνα, αναγράφεται ιδιαίτερος μιά έντελος εξαιρετική γυναίκα, η κόρησα ντέ Σαιν-Μπλιμόν, της οποίας ο άνδρας είχε πεθάνει στην υπηρεσία του βασιλιά των δουκών της Λορραίνης.

Στον καιρό του εμφυλίου πολέμου στη Γαλλία, η χήρα κόρησα ντέ Σαιν-Μπλιμόν, έμεινε μονάχη της επί κεφαλής των φρονών, των υπηρετών και των υπηρεσίων της επικρατείας της, για να υπερασπίσει τα χτήματά της, τα οποία απειλούσαν να καταλάβουν άλλοι ευγενείς, στην ταραχώδη εκείνη περίοδο. Ή ιδιοσυγκρασία της την βοηθούσε πολύ σ' αυτό. «Είχε, γράφει ένας χρονικογράφος της εποχής, τη φωνή και τη μορφή ενός άνδρος, και γένεια ακόμη σχεδόν!».

Όταν ανέλαβε αυτό το πολυεπές έργο, η Μπλιμόν είχε ντυθῆ σαν άνδρας. Τό σπαθί της ήταν πάντα στο πλάι της κι έδειξε ότι ήταν δεινή πολεμιστριά.

«Κανείς δεν θα μπορούσε, λέγει ο ίδιος χρονικογράφος, να εινε ανδρείοτερος απ' αυτήν. Σκότισε κι έπιασε αιχμαλώτους με τὰ ἱδια της τὰ χέρια, επάνω από τετρακόσιους άνδρας, όταν έξαρνα ένας παλιόχρηστος ευγενής, ο Έρλκ, πέρας στὰ 1649 στην Καρπανία, όπου ήταν ἡ γαίες της κομισσης. Ή κόρησα συνενέληξε μαζί του και διέπερε σ' όλες τις μάχες. Κάποτε, σταμάτησε μόνη της, ἐπὶ μιά δολοκλήρη ώρα, τρεις στρατιώτες του έχθρού της, με τὸ σπαθί στο χέρι, ώσπου ἤρθαν ανθρωπιοί της, οἱ οποίοι και τὸς έπιασαν αιχμαλώτους!».

«Σ' έναν πύργο, τὸν όπου ἡ Μπλιμόν πολιορκούσε — έξακολουθεῖ ο ίδιος χρονικογράφος — προχώρησε μιά μέρα μόνη της κι ανέθερε τις σκάλες, με τὸ πιστόλι στο ένα χέρι και με τὸ σπαθί στο άλλο. Έκει, οἱ δικοί της, μέσα στην παρατάλη της μάχης, την εγκατέλειψαν. Μά αυτή δεν έδίστασε καθόλου να προχωρήσει, και, μπαίνοντας ξαφνικά μέσα σ' ένα δοματίο, όπου ἦσαν δεκαεφτά ὄλοι άνδρες, απ' αὐτούς που υπεράσπιζαν τὸν πύργο, τὸς ἀφώπλισε και τὸς αιχμαλώτισε μόνη της!».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος μουσουργός Μπελλίνι, προκειμένου να γράφει μια γυναικεία περιπαθῆ μελωδία του μελοδραματός του «Νόρμα», επέχειρησε να την συνθέσει ὀχι φωνές και άλλες τόσες φωνές ὀχισε τὸ χωρτί, όπου την είχε σημειώσει. Μόλις δὲ την ἐννάτη φορά κατώρθωσε να εμπνεσθῆ κι αὐτή γυναικῆ την σύνθεσι του αὐτῆ, ἡ οποία σήμερα εινε περιφνημῆ.

Ο νέγας Ἴταλος ποιητῆς Ἀριόστος, ἀπέξω απ' τὸ σπίτι του είχε ζωάξει την ἔξης επιγραφή:

«Σπίτι μικρό, κατάλληλο για μένα και φιλόξενο για τὸς άλλους».

Γυναίκα μου; Θά μείνεις πάντα μαζί μου. Θά ἔγης τὸ αυτοκίνητο, ὅλα αὐτά που βλέπεις ἔδω και ἄλλα πολλά ἀκόμη, δεν θά σου λείψη τίποτε. Πέξ μου, θέλεις;...

Ἡ Ἀνναπέλλα ἔγινε τότε ἔξωια κατάρλοιη. Νόμισε πως είχε ξαφνικά μπιστά της έναν ἄλλον, ένα ξενὸν ὄλοιο διόλοιο κῆριο ἀπὸ την πόλι;... Της ἔβαν μάλιστα φόβο ὁ ξένος αὐτός, ὄπως και ἡ ζωή που της ὑποσχετανε γὰ τὸ μέλλον, γὰ ὄλο τὸ μέλλον... Καὶ τότε θυμήθηκε με νοσταλγία τὸ χωριό και τὰ βουνά του και με λαχάρτα τὸν Νικοντέμο...

Ο συνομιλητῆς μου, ὁ σενόο Γιάζακος, σταμάτησε ἔδω τὴ διήγησι του, γὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ λεμονάδα του.

—Ξέρете τὸ τέλος αὐτῆς της ἱστορίας; εινε ἔπειτα. Δεν τὸ ξέρете; Ἐ, λοιπόν, νά... Την ἄλλη μέρα, προῖ-προῖ, ἡ Ἀνναπέλλα είχε φύγει χωρτά ἀπὸ τὸ σπίτι τὸ σενόο Ἀλμπάνο, ὄπως και είχε πάει. Καὶ μιά παρῶση συμτύσῃ: Ἀπὸ μέρους ἀργότερα ἤθεε ἡ κίτρινη ὅτι ένας νεαρός χωριεύς είχε βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή, ένας που λέγότανε Νικοντέμο!

— Τί πάει να πῆ αὐτό; ρώτησα. Τί είχε συμβῆ;

— Ἀλλοῦστατα, ὁ Νικοντέμο και ἡ Ἀνναπέλλα γῆρισαν στὸ χωριό τους. Ἀφρσαν τὸ νέο ἐλεύθερο, γιατί ἡ κοπέλλα παρουσιόσθησε και δῆλωσε ὅτι ἡ ἀπαγωγή είχε γίνει με τὴ θέλησι της.

— Καὶ οἱ γονεῖς της;

— Οἱ γονεῖς εὐλόγησαν τὸ γάμο τὸν παιδιών τους, ἀπάντησε ὁ συνομιλητῆς μου ἠσυχά.

Τί τὰ θέλετε, ἔτσι ἀγαποῦν οἱ χωρικοί τὸν βουνὸν της Σικελίας, Μά ὁ Νικοντέμο ἦταν ἀνόητος. Δεν ἦταν σὲ θέση να καταλάβῃ πως ἡ Ἀνναπέλλα δεν μπορούσε πειά να βοηθῆ την εὐτυχία της μέσα σὲ μιά καλήθα, τὴ στιγμή που είχε ἀνεθῆ στὸ αυτοκίνητο. Ἐτσι, ἡ Ἀνναπέλλα πετάχθηκε επάνω και ἔβανε τὴ θυμωμένη. Δεν ἦταν αὐτῆ ἀπὸ κείνες που ὀραῖα κανείς επάνω απ' τὸ ἰμάξι! Τὰ ὄραῖα της μῆτια ἀστραγάν, πετούσαν αἰθέρας.

— Θά φύγω; ρωνάει.

— Δεν θά πῆς πουθενά, εινε ὁ Νικοντέμο. Δεν θά σ' ἀφήσω οὔτε μιά στιγμή μόνη. Δεν θά κλείσω ποτὲ μάτι, μὰ θά μείνεις ἔδω, μαζί μου!

— Δεν μπορεῖς ὄμως να μὴν κοιμηθῆς και ποτὲ. Θά βρῶ μιά εὐχαρία και θά φύγω!

Τότε ὁ Νικοντέμο κατάρλαβε καλὰ τὸ τί είχε χάσει. Καὶ δεν ἔμυσε καθόλου. Την πήρε σιωπηλὸς και βγήκαν ἔξω μαζί. Καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴ θέση, ὅπου είχε σταθῆ πριν τὸ αυτοκίνητο τὸ σενόο Ἀλμπάνο, ὁ Νικοντέμο τὴ ρώτησε:

— Ποῦ θέλεις να πῆς;

Ἐπειτα δὲν ἀποκρίθηκε. Ἐρεῖξε μιά ματιὰ γύρω της, ἔπειτα τὸν ζήτησε καλὰ-καλὰ και τραβῆξε τὸ δρόμο, μὰ ὄχι πρὸς τὸ χωριό. Ὁ Νικοντέμο της ρωνάει τότε:

— Θά ξαναγορῆς;... ἀπὸ την πόλι;

Μά ἡ Ἀνναπέλλα δεν τὸ ἀποκρίθηκε.

Ὁ σενόο Ἀλμπάνο ἔμεινε κατάρλοπος ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζετα μπροστά του, στὸ σπίτι του, στην πολιτεία, ἡ Ἀνναπέλλα, κατάρλοκῆ ἀπὸ τὸ δρόμο και κατάρλοκῆ μῆτια.

— Σὺ ἔδω; της εινε. Πὼς ἤρθες ἔδω;...

Ἡ Ἀνναπέλλα τὸν διηγῆθηκε την περιπέτῆα της.

— Ἄ, τὸν παλιόκῆροπο, ἄ, τὸν τιποτένιο! ὄχισης τότε να ρωνάξῃ ὁ σενόο Ἀλμπάνο. Νά ἴδῃς που θά τὸν σταίλω φελαζό!... Μὰ πρέπει να γερῆς ἄμωσος στὸ σπίτι σου. Ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου θ' ἀνησιχῶν πειά...

Ποῦ ὄμως ἦταν ἡ ἔκκληξι του, ὅταν την ἄκουσε να τὸν ἀπαντῆ:

— Μπορὸ να πῶς ὄπου ἄλλοι, ἐκτός ἀπὸ τὸ σπίτι μου... Δεν ἔφραγα γὰ αὐτὸ ἔγω... Θά μείνω ἔδω, κοντά σας...

— Θά μείνεις ἔδω; Διάβολε, μὰ πως θά μείνεις ἔδω;

— Ὅπως θέλει ἡ ἀφεντιά σας. Ἐγὼ ἀπ' όλες τις δουλειές, Θά εἶμαι ὑποχρεῖται σας!

Ὁ σενόο Ἀλμπάνο την ζήτησε περῆρη. Ἐπειτα κοῖνησε τὸ κεφάλι του και εινε:

— Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις... θά μείνεις ἔδω, θά εἰδαποῦσῃ στὸν πατέρα σου. Ὅσο γὰ κείνον τὸν παλιόκῆροπο, θά ἴδῃς!...

Ἡ Ἀνναπέλλα δεν εινε τίποτε. Ἐκείνη τὴ στιγμή δεν ἔνδιαφερότανε οὔτε γὰ καλὸ, οὔτε γὰ κακό γὰ τὸ Νικοντέμο. Αὐτῆ συλλογῆσανε την πολιτεία, τὸ αυτοκίνητο, ἔβλεπε τὰ ὄραῖα ἑπῆια που ὁ σενόο Ἀλμπάνο είχε στὸ σπίτι του...

Πέρασε λοιπόν καιρός. Ἡ Ἀνναπέλλα ζούσε, σαν μέσα σ' ένα ἀτέλειστο ὄνειρο, τὴ ζωή της πολιτείας. Είχε ντυθῆ πρωτονοσῆια, ἔκοβε βάλτες στὸς δρόμους, γυρῆ με τὸ αυτοκίνητο, ἀνακῆτανε στὸ σπίτι τὰ πάντα, ὄς κι αὐτὰ τὰ εἶδη της κοῖνηςας.

Ὁ σενόο Ἀλμπάνο την παρακολοῖθησε τόσα με μεγαλῆτερη προσοχή. Κάποια εἰρωνία, που εἶχαν τὰ λόγια του στην ἀρχῆ, ὅταν της μιλούσε, είχε χαθῆ πειά. Τὰ μάτια του καρφονότουσαν ὄρα πολλῆ επάνω στὸ ὄμορφο, τὸ γοητευτικό προσῶπα της. Ἡ Ἀνναπέλλα τὸ ἀντιλαμβάνοντανε χωρῆς ἄλλο ὄλα αὐτὰ, μὰ δεν ἔδειχνε τίποτε...

Μιά μέρα ὁ σενόο Ἀλμπάνο της εινε:

— Ἐπὶ τέλος τὸν πῆσαν ἔξω τὸ ὄθλιο! Καὶ τὸν καθῆσανε γὰ καλὰ, ἔξωτες. Ἀπὸ χρόνια φηλαζῆ. Γὰ να μῆθη ἄλλοτε να μὴν ἀπάρχη τὸν κόσομο τὰ χωριτά!...

Ἡ Ἀνναπέλλα δεν εινε τίποτε. Μὰ θυμήθηκε θλιβερά τὸν Νικοντέμο. Καὶ ἔκλαψε πολύ, πάρα πολύ ἔκπεινο τὸ βράδυ. Μὰ ὁ σενόο Ἀλμπάνο δεν τὸ ἀντελήφθη, δεν μπορούσε να τὸ καταλάβῃ αὐτό. Ἐκείνος ἦταν πειά στὰ γερὰ ἔρωτειμένος με την μικρῆ, την ὀμορφῆ χωριατοπούλα. Καὶ ὄχιως να σέφετα, να πλάθῃ ὄνειρα γὰ τὸ μέλλον.

— Γιατὶ τάχα ὄχι;... Μ' αὐτὸ τὸ σημεῖομα μῆα τελειοσε πάντοτε τις σέφερες του.

Ἀπὸ ἡ τρεις μέρες ἀργότερα ἀπεράσισε καλῆς να της μιλήσῃ.

— Ἀνναπέλλα, της εινε. Θέλεις να γίνεις

Ἀνακῆτανε στὸ σπίτι τὰ πάντα...

